

Radnai István

mágia

már nincsenek hidak lelkek surrannak át
döghúson híznak farkasok vonít a tél
hazugságok párnázták ki a palotát
a tengeren innen most nincs aki remél

csak vendég csak most születne aki hinne
szív sincsen hol legeljen az égi bárány
tüskéivel meggyötör a királydinnye
szikes számsort terem sárarany a bálvány

csak fortély a demokrácia csak rablás
igéző széles mosolyával követel
ha kezet nyújt bilincs megcsörren a rablánc
siettetnéd a második eljövétel

új idejét ítéljen ma az ég ura
latrok égessen meg a pokol pakura

fenntartható fejlődés

robban a panel hasábok szegletek
reményvesztett bútorok közt emberek
panel az élet egyenirányított
ma kiborul a fiók ha kinyitod

póklábakon befon csüng a messzi múlt
ifjú a derült ég közben beborult
mint óvóhely visszatart a horpadt ágy
iszony szakít az ég felől vad halált

pedig járvány és hadijelentés vak
végzet agg természet utolsó szavak
elűzik már a lelket szebb mezőkre
gyújtózsínór erekkel mindörökre

az új évezred barlangokba vezet
hordák média kardfogú tigrisek

barázdák az arcodon

múlik az ünnep lankad a figyelem
a megélt múlt szele megint
most és velünk zajlik a történelem
velük menetelünk megint

gondolni is rossz arra hogy mit művelt
az ördöggel is cimborált
s újból összeveszett nyugat a művelt
ölni okot mindig talált

múlik az ünnep józan hétköznapok
szorítanak határai
nem ilyen európáról álmodott
keseredett ember mai

háború könnyes vetés az ördög szánt
az isten pedig nem ilyen sorsot szánt

ébresztő hajnal

magányt bérelek magamtól
versekkel novellákkal takarózom
tél van a tavasz bújócskázik
és magamban mint elkésett magzat

tojáshéj vesz körül a bombák ellen
a hajnali láthatár vereslik
vagy csak a nap ijesztget játszik
hang se mozdul szék asztal nem remeg

miért remegek vajon láznál jobban
kilobban belőlem a lélek
valami jelet a börtönfalra karcol
a huzatos medence közepén

idegenek keverik a cinkelt kártyát
rakéták csapódnak hogyan félnék

Gémes Péter: Vízvonal [részlet], 1991 (fotó, 20x40 cm, a művész hagyatékában)